

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (9.rész)

VIII / B.

Az őstelepések műveltsége

Történelmi tény az is, hogy annak a kis latin törzsnek, amelyből a római nép sarjadt, első királyai etruszkok voltak s ezek közül a Tarquiniusok önkényesen uralkodtak rajtuk. Ez az etruszk befolyás Kr. e. 753-tól 510-ig tartott. Ekkor a latinok lerázták az etruszk igát és köztársasággá alakultak át. A nehezen hívők és a mindenben kételkedők gondoljanak arra, hogy a rómaiak főistenének a neve Jupiter volt. Ez összetett szó: a „ju”-ból és a „piter”-ből. De ebből az összetett szóból csak a „piter” latin szó és atyát jelent, de a „ju” vagy „jó” nem latin szó, hanem csak a világ egyetlen nyelvén, a magyaron értelmezhető ki. Jó az, aki másnon segít. Jupiter tehát a magyar nyelv segítségével kiértelmezve jó atyát, vagyis segítő atyát jelent. De még érdekesebb ennek a Jupiter szónak a ragozása. Mert csak a „ju” szót ragozza, a „piter”-t nem, annak jeleként, hogy ez később ragadt hozzá. Birtokos esete Jovis, a részes határozó esete Jovi, a tárgyese Jovem, a határozó esete Jove. Szóval a „jó” tövet ragozza. Jupiter feleségét pedig „Juno”-nak, azaz Jónének hívták. Lehet ez a véletlen játéka? Semmi esetre sem! Tehát az etruszkoknak, a rómaiak tanítómesterének valami közük mégis lehetett a Kárpát-medencei ősnéphez, mert kétségtelen, hogy a rómaiak ezeket nem a távoli kárpáti néptől vették át, hanem a szomszédos, közös politikai és műveltségi keretben élő etruszkoktól. Ezért vették át a rómaiak a számrendszerüket is tőlük. Megjegyzem, hogy a három számrendszer közül az ősmagyar a legrégebb, mert a másik kettő az etruszk és a latin ennek a javított kiadása. A javított kiadás pedig mindig későbbi, fiatalabb, mint az eredeti, amelyet kijavít.

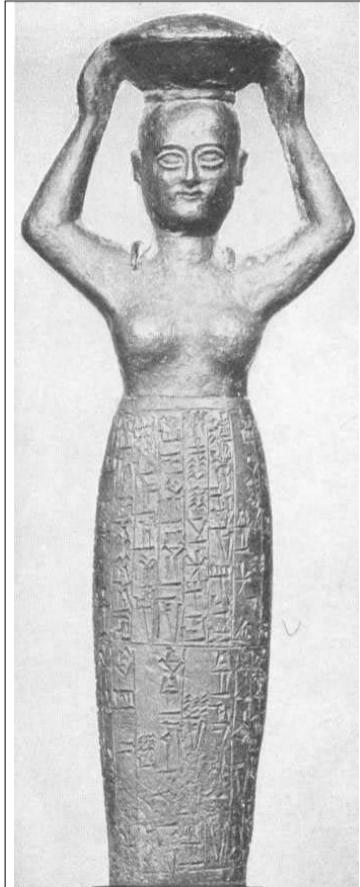
A magyar számrovás a tiszta logika szabályai szerint felépített rendszer. Az egyes vonaljelekre nem térek ki, azok könnyen érthetőek. Az 5-ös számjegy két szögben találkozó vonal. Kettő ilyen a csúcsoknál összetéve adja a tízet. Az 50-es az 5-ös alakból úgy keletkezett, hogy egy kis merőleges vonalat iktattak bele, ez a tízszeresnek a jele. A 100 úgy jött létre, hogy az X-en, vagyis a tízen húztak keresztül egy merőleges vonalat. 1000 pedig ebből úgy lett, hogy még egy vízszintes vonalat húztak rajta keresztül. Így a 100 egy hatágú csillaghoz, az 1000 pedig egy nyolcágú csillaghoz hasonlít. De tintával, vagy festékkel írásnál ezeknek a vonalaknak a metszéspontján igen könnyen összefutott a festék, vagy tinta. Ezért az etruszkok a 100 jeleként egy kört és benne egy keresztet rajzoltak. Az 1000 helyett pedig egy kört és rá egy felfelé nyitott félkört rajzoltak. A rómaiak még ezt is leegyszerűsítették. Az 50-et egy nagy L betűvel, a 100 egy nagy C betűvel, az 1000 egy nagy M betűvel jelölték. Ezek írásánál a tinta nem folyhatott össze. Időrendben tehát első a magyar, ezt javította az etruszk és az etruszkot a latin. Hogyan történhetett volna mindez, ha a magyar nép ott született volna a vogul őserdőben annak a nyomorult erdőbűjő népnek és egy harcos török népnek a nászából Kr. u. az V. században és Kr. u. 896-ban lovagolt volna be a Kárpát-medencébe? Hogy került volna nyelvi és kulturális közösségbe az etruszkokkal, a rómaiak tanítómestereivel már Róma alapítása előtt, ami a 753-ik évben történt Kr. előtt? Csak úgy, hogy a különböző népelemekből később eggyé vált magyar ősnépnek a legősibb része a nyelvet adó zöm már az árja özönlés előtt a Kárpát-medencét lakta. Csakis ebből az ősnépből válhattak ki az etruszkok s a mellettük lakó pirének, akik szintén turáni fajta nép voltak. Az etruszkokat a nyugati írók tengeri, hajósnépnek minősítik. Ez is lehet, de akkor a közös kaptárnak Mezopotámia körül kellett lennie. Lehet, hogy a feníciai (föníciai) Arad város volt ez, mert ennek módjában volt az is, hogy lakóinak feleslegét

hajókon a termékeny és veszélytelen helyekre elszállíthassa. Kr. e. a III. évezredben már virágzó tengeri városállam volt ez az Arad s az arabok pedig csak Kr. u. a VIII. században foglalták és pusztították el. Tehát legalább 3700 évig egyfolytában fennállott s ez alatt a hosszú idő alatt sok rajt bocsáthatott ki emberfeleslegéből. 3700 év alatt két emberből 500.000 ember lesz, ha a lakosság 200 évenként megkétszereződik.

Egy tény letagadhatatlan: a történelem három Arad nevű várost ismer. Egy volt a Holt-tenger nyugati oldalán még a zsidók honfoglalása előtt. A másik Feniciában (Föniciában) már a Kr. e. III. évezredben virágzó tengeri városállam volt. A harmadik a Maros mellett épült fel ismeretlen időben. Szent István uralkodása alatt már ott volt, mert az lett a megyeközpont vára. Tehát az őstelepés nép építette még akkor, amikor annak a nyelve sumir volt, mert Arad sumir nyelven áradásos helyet jelent. E három város névazonossága nép- és nyelvazonosságot tételez fel, de legalább is nagyfokú nép- és nyelvrokonságot. Hogy pedig ezekből a feníciai (föníciai) városállamokból elég oka volt a lakosságnak elmenekülni, igazolják az események. Kr. e. a II. évezred derekán Szíriát és Feniciát (Föniciát) Egyiptom hódította meg egészen az Eufrates folyóig. Erre pedig a kisázsiai Hettiták ellentámadása következett, mert ők sem akartak elesni e gazdag városok juttatásaitól. Harmadiknak pedig az asszírok avatkoztak bele a két vetélytárs harcába. Így állandó harctér lett e gazdag vidék és a végén, aki tehette menekült a csendesebb tájak felé. Ilyen volt akkor Európa középső része, a Kárpát-medence, a Balkán és Itália felső része, mert ezek akkor még kiestek a nagy hódítók útjából.

De, hogy a Kárpát-medencei őstelepés nép hogyan kerülhetett közelebbi érintkezésbe és ismeretségbe az etruszkok őseivel, azt már oknyomozó történelmi rendszerrel felderíteni nem lehet. Nem is fontos, mert a lényeg a fontos. **Ez pedig az, hogy az ősi Kárpát-medencében sumir rokonnép élt már az ősidőben s az etruszkok is azok voltak nemcsak faji jellegre, hanem nyelvre nézve is.** Azt hiszem, hogy erről a tényről a felhozott sok és nyomos adat alapján sikerült az elfogulatlan olvasóimat meggyőzőnem. De számítanom kell azokra is, akik nem hagyják magukat meggyőzteni. Ilyenek is vannak, mert azt szokták ellenvetni, hogy egy csomó rokon értelmű szó még nem tesz két nyelvet rokonná. A rokonnelvek szerkezetének is hasonlónak kell lenni. Példa: a sumir nyelvben a jelzett szó áll elől s utána következik a jelző. A magyarban megfordítva, a jelző áll elől, azután következik a jelzett szó. A sumirban a birtok áll elől és utána a birtokos, továbbá a sumirban a ragok, képzők nemcsak hátul, de elől is járulhatnak a szóhoz. Felhívom olvasóim figyelmét az általam már közölt nevekre: Tósok, Malomsok, Magyarosok, Hegymagas. Szekszárd, Szekcső stb. Mindegyikben elől van a jelzett szó és utána jön a jelző. De nagyon sok ilyen képzésű telephelyünk van még. **Mit bizonyítanak ezek? Azt, hogy a mai Kárpát-medencei magyar népnek az ősei tisztán sumir szórendet használtak egykor a szavak képzésénél és egymás mellé illesztésénél. Ma azonban már nem!** Miért? Mert minden, ami él, alá van vetve a fejlődés nagy törvényének. A fejlődés pedig alakulást jelent. Az életnek ezt a nagy törvényét megállítani nem lehet. Az ember a nyelv útján való gondolatközlésnél is követi a logika szabályait: amit fontosnak érez és tart, azt hangsúlyozza, kiemeli, s a gondolatfűzés sorrendjében előre teszi. A hangsúly pedig mindig a jelzón van, mert ez fejezi ki a jelzett szó minőségét, mennyiségét és értékét. Épp ezért már nem mondjuk, hogy Pesten *malom sok* van, hanem, hogy *sok malom* van. Nem mondjuk, hogy a Balaton mellett egy hegy magas van, hanem, hogy magas hegy van, bár Hegymagas nevében a sumir ősnyelv emléket ma is híven őrizzük és megtartjuk. Ma már nem mondjuk, hogy Finnországban *tó sok* van, hanem, hogy *sok tó* van, mert a hangsúly a sokon, a jelzón van.

Gyerekkoromban az ősi Dunántúlon a „Miatyánkot” még így hallottam imádkozni: „*Kenyerünket mindennapit, add meg nekünk ma!*”. Ma már – azt hiszem – nincs ilyen hely az egész országban, mert a hangsúly a kenyérről a mindennapira került, hogy kenyér mindennap legyen. Azután idővel a „sok” szóból képző lett. Erdősök, ma így hangzik: erdőség; polgársok, ma polgárság; katonasok, ma katonaság. Érdekes az, hogy a „ság, ség” képzőnek a jelentése ugyanaz, mint a régi „sok” szóé, sőt bizonyos esetekben ez az összesség fogalmát fejezi ki. Például: munkásság, polgárság stb. Tehát tulajdonképpen a „ság, ség” képzők használatával a sumir szórenden változás nem is történt. Tehát úgy-e nem illendő dolog komoly hozzáértés nélkül ilyet írni: „*A magyar nyelvet a sumir folytatásának tekinteni tudománytalan mese*”. Írta pedig ezt **Báthory László** csökönyös vogulista, aki sokat összeolvasott, de a kellő ismeret és bírálat nélkül minden csodabogarat el is hitt, és fölényes hangon hirdetett tovább. Például: „*Turáni őstörténet*” című cikkében (megjelent a Szemle c. folyóirat 1963. január havi számában) azt írta, hogy „*Nyugat-Szibériában ráakadtak a mamutvadász ősember nyomaira. A feldarabolt mamut, a hússütésnél megmaradt szén és hamu, a primitív kőeszközök azt mutatják, hogy ez a civilizáció nem érte el az egykorú nyugat- és dél-európai civilizáció színvonalát.*”

Hát először is, ez a fölényesen írogató összetéveszti a kultúrát a civilizációval, vagyis a műveltséget a társadalmi fejlődéssel. Azok a talált kőeszközök ugyanis a kultúrának meghatározó jelei és nem a civilizációnak. A kultúra műveltséget, valamint szellemi haladást jelent, a civilizáció pedig a polgári jogok kiterjesztését jelenti. A civis latin szó, magyarul polgárt és pedig teljes jogú állampolgárt jelent, a civilizáció tehát az a folyamat és törekvés, hogy az emberi társadalom minden rétege egyenlő jogú polgárokból tevődjen össze. A civilizáció tehát nem műveltséget, hanem a polgárjogok kiteljesedését jelenti.

Azután ez a fölényeskedő író azt is elhiszi, hogy primitív, kezdetleges kőeszközökkel egy vastagbőrű, száz mázsa körüli állatot el lehetett ejteni. Nem kő lándzsával, hanem igazi acél lándzsával vajon neki merne-e menni egy mai vadász nem egy száz mázsa állatszörnynek, hanem például, egy húszmázas elefántnak? Amikor a modern elefántvadász is csak robbanó golyóval mer lőni áldozatára. Azután elhiszi azt is, hogy ez az állatszörny a napi fejadagját kitevő 6-7 mázsa körüli fűmennyiséget a jégmezőkön leleghelhet, mert az ősember primitív fegyvereivel ezt az állatszörnyet a jégmezőn vadászta. Azt is írja, hogy a kamasz nevű ázsiai nép 60 év alatt kétszer cserélt nyelvet. Nem egy egész népnek, hanem egy falunak egyszeri nyelvcserejéhez is évszázadok keltenek. Azután azt is állítja, hogy a kwarezmiek (chorezmiek - a Szerk.) a honfoglaló magyarok között is elég nagy számmal voltak. A Kaliz, Kalász, Kálózd, Koroncó és Böszörmény nevű községek az ő nevüket őrzik. Felhívom olvasóim nagybecsű figyelmét az általam kielemezett „*Koronc*” szóra, azután vonják le a következtetést. Ezzel pedig az őstörténetünkre vonatkozó fejtegetéseimet egyelőre befejeztem. Azért egyelőre, mert könyvem megjelenése után lehet, hogy visszatérek még rá. Most pedig átírom a történelmi korra, amelynél már írásos feljegyzésekre is hivatkozhatok. De merem hinni, hogy olvasóimat már eddig is meg tudtam győzni arról, hogy a mai magyar nép széles rétege annak a sumir vagy vele rokon őstelepés népnek a vér szerinti és nyelv szerinti folytatása, utóda, amelyik a Kárpát-medencét már az árjak özönlése előtt megszállta és a mai napig megtartotta. Sőt azt is remélem, hogy a más véleményén levő szakembereket legalább is gondolkodóvá tettem. Ez pedig már értékes eredmény, mert aki gondolkodik, az rájöhet az igazságra. Csak a nem gondolkodók és a befolyásolhatók hihettek el olyan gyatra mesét, amilyen a magyar népnek a voguloktól való származása.

(folytatjuk)